A

RASAHIMAN RASUL

lwn.

PP

B

MAHKAMAH RAYUAN, PUTRAJAYA
HASAN LAH HMR
AHMAD MAAROP HMR
SULAIMAN DAUD HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: B-05-158-2006]

C

28 OKTOBER 2010

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39B(1) - Mengedar 956.28 gram cannabis - Dadah di dalam raga motosikal yang ditunggang perayu - Jagaan dan kawalan fizikal -*

D *Pengetahuan - Milikan sebenar - Sama ada dibuktikan - Anggapan mengedar - Sama ada berbangkit - Sama ada sabitan selamat - Akta Dadah Berbahaya 1952, ss. 37(da), 39B(1)*

KETERANGAN: *Kenyataan beramaran - Kebolehterimaan - Bahagian*

E *kenyataan pembebasan dalam kenyataan beramaran - Perayu memberi keterangan yang bertentangan dengan kenyataan beramaran - Bahagian kenyataan pembebasan tidak dipertimbang oleh hakim bicara - Sama ada hakim bicara tidak tersalah arah*

PROSEDUR JENAYAH: *Rayuan - Kelewatan - Kelewatan*

F *menyelesai kes dan menyediakan alasan penghakiman - Sama ada boleh menjadi asas bagi mentaksah prosiding atau membatalkan sabitan - Perbicaraan diselesai dalam tempoh satu tahun dua bulan - Alasan penghakiman disediakan tujuh minggu selepas perbicaraan - Sama ada kelewatan melampau*

G

Ini adalah rayuan perayu terhadap keputusan Mahkamah Tinggi mensabitkan perayu atas kesalahan mengedar 956.28 ganja di bawah s. 39B(1) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('ADB') dan menjatuhkan hukuman mati terhadapnya. Perayu dituduh dengan

H kesalahan berkenaan apabila satu beg kain yang berada di dalam raga motosikal yang ditunggangnya didapati mengandungi dadah terlarang tersebut. Fakta menunjukkan bahawa, selepas penangkapannya, perayu telah memberi satu kenyataan beramaran, di mana beliau antara lain menyatakan bahawa beliau membeli

I ganja tersebut dari seorang Jamal dan telah menghisap ganja lebih dari sepuluh tahun. Di akhir kes pendakwaan, yang arif hakim

mendapati suatu kes *prima facie* telah dibuktikan, dan berikutnya telah memanggil perayu untuk membela diri. Dalam pembelaannya, perayu mengemukakan cerita yang bertentangan dengan apa yang dikatakan dalam kenyataan beramarannya. Apapun, hakim bicara mendapati elemen-elemen jagaan dan kawalan, serta milikan sebenar dan pengetahuan telah dibuktikan di luar keraguan munasabah. Hakim bicara juga mendapati bahawa anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) telah berbangkit – dan gagal dipatahkan oleh perayu. Tidak dinafikan bahawa dalam mencapai dapatan mengenai 'pengetahuan', hakim bicara antara lain bergantung kepada kenyataan beramaran perayu, terutama bahagian yang menyatakan perayu membeli ganja tersebut dari seorang Jamal. Walau apapun, dalam rayuannya di sini, perayu berhujah bahawa sabitannya adalah tidak selamat oleh kerana: (i) pertuduhan telah tidak dibacakan kepadanya; (ii) berlaku kelewatan melampau di mana perbicaraan hanya diselesaikan dalam tempoh satu tahun dua bulan dan alasan penghakiman hanya dibekalkan tujuh minggu selepas itu; dan (iii) yang arif hakim gagal memberi pertimbangan kepada bahagian pembebasan (exculpatory part) dari kenyataan beramarannya, iaitu bahawa perayu telah membeli dadah untuk kegunaan sendiri yang sekaligus mematahkan anggapan s. 37(da) ADB.

Diputuskan (menolak rayuan; mengesahkan perintah Mahkamah Tinggi)

Oleh Sulaiman Daud HMR menyampaikan penghakiman mahkamah:

(1) Berdasarkan ekstrak nota keterangan, pada tarikh permulaan bicara kes, pertuduhan telah dibaca kepada perayu di mana perayu mengaku faham pertuduhan, tidak mengaku bersalah dan minta dibicarakan. Pembacaan pertuduhan pada setiap tarikh-tarikh perbicaraan adalah tidak perlu. Oleh itu, isu yang dibangkitkan di sini nyata tidak berlandaskan fakta. (perenggan 13-15)

(2) Tempoh satu tahun dua bulan untuk menyelesaikan perbicaraan, dan tujuh minggu untuk menyediakan alasan penghakiman bukan merupakan satu kelewatan yang melampau. Jika telah berlaku kelewatan sekalipun, perayu gagal menunjukkan bagaimana kelewatan yang didakwa itu telah memprejudiskan beliau. (perenggan 16 & 18-19)

(3) Kenyataan beramaran perayu tidak mengandungi apa-apa yang boleh menunjukkan atau menimbulkan inferens yang perayu telah membeli dadah itu untuk kegunaannya sendiri. Perayu sekadar menyatakan bahawa dia membeli dadah tersebut daripada Jamal dan dia telah menghisap ganja lebih dari 10 tahun. (perenggan 23)

(4) Di peringkat pembelaan, jika seseorang tertuduh memberi keterangan yang sama kesan atau efeknya dengan kenyataan beramarannya, maka dia berhak memanfaatkannya dan menunjukkan bahawa kenyataan tersebut adalah konsisten dengan kenyataan beramarannya. Bagaimanapun, dalam rayuan semasa, perayu memberikan keterangan yang jauh menyimpang dari kenyataan beramarannya, termasuk kenyataan pembebasan yang dikatakan itu. Oleh yang demikian, hakim bicara tidak khilaf atau tersalah arah apabila tidak menimbangkan keterangan yang dimaksudkan, jikapun ia terjumlah kepada suatu kenyataan pembebasan. (perenggan 29)

***English** Translation Of Headnotes*

This was an appeal against the decision of the High Court convicting the appellant of an offence of trafficking in 956.28 grams of cannabis under s. 39B(1) of the Dangerous Drugs Act 1952 ('DDA') and sentencing him to death for the offence. The appellant was charged with the offence when a clothing bag in the basket of the motorcycle he was riding was found to have contained the prohibited drugs. The facts showed that, following his arrest, a cautioned statement was recorded from the appellant, wherein the appellant *inter alia* said that he had purchased the drugs from one Jamal and further that he has been taking drug for the past ten years. At the end of the prosecution's case, the learned judge found that a *prima facie* case had been made out against the appellant, and consequently called for the defence. In his defence, the appellant adverted to stories which contradicted in material particulars to his narration in the cautioned statement. That notwithstanding, the trial judge ruled that the elements of custody and control, and actual possession and knowledge, had all been proved beyond reasonable doubt. It was further ruled that presumption of trafficking under s. 37(da) DDA had successfully been invoked – and not rebutted by the appellant. It was not in dispute that in coming to his finding on 'knowledge', the trial had *inter alia* relied on the appellant's cautioned statement, notably on

the part where the appellant admitted to purchasing the drugs from Jamal. In any case, in this appeal, the appellant argued that his conviction was not at all safe as: (i) the charge had not been read to him; (ii) there was inordinate delay in the disposal of the case and preparation of the grounds of judgment; (iii) the learned judge had failed to give due consideration to the exculpatory part of his cautioned statement, namely that he had purchased the drugs for his own consumption which would otherwise have rebutted the s. 37(da) presumption.

Held (dismissing appeal; affirming orders of High Court)
Per Sulaiman Daud JCA delivering the judgment of the court:

(1) Based on the extracts of the notes of evidence, at the first hearing of the case, the charge had been read to the appellant wherefore the appellant averred to have understood the charge, pleaded not guilty and sought to be tried. There was no necessity for the charge to be read at every subsequent hearing, and hence the issue raised in this respect was devoid of merits.

(2) The period one year and two months to complete the trial and seven weeks to write the grounds of judgment did not constitute inordinate delay. Even if there was delay, the appellant failed to show how he was prejudiced by such delay.

(3) There was nothing in the appellant's cautioned statement that could indicate or raise an inference that the appellant had purchased the drugs for his own consumption. What the appellant said was only that he had purchased the drugs from Jamal and that he had been taking drugs for more than ten years.

(4) At the defence stage, if an accused is giving evidence of the same effect as his cautioned statement, he is entitled to reap the benefit thereof by contending that his evidence is consistent with the cautioned statement. However, in the present appeal, the appellant had given evidence which was materially different from his narration in the cautioned statement, including the said alleged exculpatory part. In the circumstances, the trial judge did not err nor misdirect himself in failing to consider the evidence in question, even assuming that the statement was indeed exculpatory.

Kes-kes yang dirujuk:
Amathevelli P Ramasamy v. PP [2009] 3 CLJ 109 FC ***(dirujuk)***
Balachandran v. PP [2005] 1 CLJ 85 FC ***(dirujuk)***
Cohen Lorraine Philis & Anor v. PP [1989] 2 CLJ 956; [1989] 1 CLJ (Rep) 18 SC ***(dibezakan)***
Mohd Zalham Mislan v. PP [2010] 1 CLJ 74 CA ***(dirujuk)***
Ng Chai Kem v. PP [1994] 2 CLJ 593 SC ***(dirujuk)***
Parlan Dadeh v PP [2009] 1 CLJ 717 FC ***(dirujuk)***
PP v. Adetunji Adeleye Sule [1993] 3 CLJ 113 SC ***(dirujuk)***
PP v. Chan Kim Choi [1988] 1 LNS 221 HC ***(dirujuk)***
Tan Hun Wah v. PP & Another Appeal [1994] 2 CLJ 180 SC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Dangerous Drugs Act 1952, s. 37(da), 37A(1)
Criminal Procedure Code, s. 178(1)
Penal Code, s. 300

Bagi pihak perayu - Hj Yacob Karim (Saladin Mohd Yasin bersamanya); T/n Saladin & Assocs
Bagi pihak responden - Shoba Venu Gopal TPR

Dilaporkan oleh Wan Sharif Wan Ahmad

PENGHAKIMAN

Sulaiman Daud HMR:

[1] Perayu, Rasahiman bin Rasul, telah dibicarakan di Mahkamah Tinggi atas pertuduhan seperti berikut:

> Bahawa kamu pada 16hb Jun 2003 jam lebih kurang 6 petang, di Jalan 3, Taman Kandan, Puchong, Petaling Jaya, di dalam daerah Petaling dalam Negeri Selangor Darul Ehsan telah memperedar dadah berbahaya iaitu seberat 1039.0 gram Cannabis dan dengan itu kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 39B(1) ADB 1952 dan boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta yang sama.

[2] Perayu telah disabitkan dan dijatuhi hukuman mati, dan telah merayu terhadap keputusan tersebut. Di akhir pendengaran, kami telah mencapai keputusan sebulat suara menolak rayuan itu. Kini disampaikan alasan keputusan kami.

Kes Pendakwaan

[3] Keterangan yang dikemukakan melalui saksi-saksi pendakwaan bolehlah diringkaskan seperti berikut:

[4] Pada 16 Jun 2003, Pen. Penguasa Polis Md. Suhud bin Kasan (SP4) telah menerima maklumat mengenai pengedaran dadah jenis ganja oleh seorang lelaki Melayu yang menaiki motosikal di Taman Kandan, Puchong. Pada jam lebih kurang 5 petang, dia bersama-sama anggota pasukannya telah berlepas dalam tiga kumpulan ke kawasan yang dimaksudkan untuk mengadakan serang hendap. Setelah sampai, mereka telah berpecah dalam tiga kumpulan dan mengambil tempat masing-masing di tepi sebatang jalan berhadapan dengan sebuah restoran Cina. Kira-kira sejam kemudian pada lebih kurang pukul 6 petang, seorang lelaki Melayu bermotosikal kelihatan memasuki kawasan serang hendap dan berhenti di tepi restoran itu. SP5 dan anggota kumpulannya telah bergerak ke arah lelaki itu dengan van yang mereka naiki dan berhenti di tepi motosikal lelaki itu. SP5 telah turun dan memperkenalkan dirinya 'polis' dan terus menahan lelaki tersebut. Semasa ditahan lelaki itu kelihatan takut dan terkejut, dan telah meminta tolong kepada SP5. Lelaki itu adalah perayu.

[5] SP5 turut melihat sebuah beg kain berwarna hitam ("beg kain") di dalam raga motosikal tersebut. Dia telah merampas beg kain itu dan menyerahkannya kepada SP4 yang sampai ke tempat itu selang beberapa minit kemudian. Setelah dibuka, beg kain itu didapati mengandungi dua ketulan mampat. Ketulan pertama dibalut dengan akhbar yang di dalamnya terdapat satu bungkusan plastik lutsinar yang mempunyai bungkusan aluminium mengandungi mampatan tumbuhan kering. Ketulan kedua, yang lebih kecil, juga terdiri dari mampatan tumbuhan kering dibungkus dengan aluminium. Ahli Kimia (SP3) yang menjalankan analisis ke atas kedua-dua mampatan tumbuhan kering tersebut telah mengesahkan bahawa bahan tersebut adalah cannabis dengan jumlah berat bersih 956.28 gram.

[6] Pada 18 Jun 2003, Inspektor Rujiman (SP7) telah merekodkan pernyataan beramaran perayu. Berikutan bantahan pihak pembelaan terhadap pengemukaan pernyataan itu, suatu bicara dalam bicara telah diadakan bagi menentukan kebolehterimaannya. Di akhir prosiding itu, hakim perbicaraan telah menerima pernyataan itu sebagai keterangan (eks. P 28). Kami akan berbalik kepada pernyataan ini kemudian.

A **Pembelaan Perayu**

[7] Perayu, dalam pembelaannya, telah menafikan ada membawa atau melihat beg kain tersebut dalam raga motosikal yang ditunggangnya. Keterangannya adalah seperti berikut. Dia bekerja
B sebagai mekanik di sebuah bengkel di Keramat. Pada hari tangkapan itu tuan punya bengkel telah menyuruhnya pergi ke Kelang Lama untuk membeli alat ganti motor di Kompleks OUG. Dia juga telah disuruh menghantar satu 'crankcase' enjin untuk dibaiki di Puchong. Dia berlepas dengan sebuah motosikal pada
C kira-kira pukul 12 tengah hari. Semasa berlepas dia telah meletakkan 'crankcase' enjin yang hendak dibaiki itu dalam bakul motosikal itu. Ia dibalut dengan kertas surat khabar.

[8] Setelah membeli alat-alat ganti di Klang Lama (yang terdiri
D daripada gasket, tiub motor dan oil seal), dia telah memasukkan alat-alat itu bersekali dengan beg plastiknya di atas 'crankcase' enjin dalam raga motosikal tersebut. Dari Kelang Lama dia telah menghantar 'crankcase' enjin itu ke sebuah kedai di Puchong untuk dibaiki. Setelah selesai, dia telah bertolak balik ke Keramat
E mengikut Lebuhraya Kesas.

[9] Dalam perjalanan balik dia telah singgah di sebuah restoran Cina di tepi jalan untuk membeli rokok dan minuman sebelum berpatah balik ke motosikalnya. Setelah dia menghampiri motosikalnya, datang sebuah van yang terus berhenti berdekatan
F dengannya. Dua ke tiga orang lelaki berpakaian biasa telah keluar daripada van dan menyerbu ke arahnya yang menyebabkan dia terperanjat dan berlaku pergelutan di antara mereka. Dia kemudiannya telah digari dan dibawa ke motosikal yang dinaikinya. Salah seorang anggota polis tersebut telah membawa keluar sebuah
G beg berwarna hitam dari bawah 'crankcase' enjin yang terletak dalam raga motosikal itu.

Keputusan Hakim Mahkamah Tinggi

H **[10]** Hakim perbicaraan telah memutuskan bahawa pihak pendakwa, pada penutup kesnya, telah berjaya membuktikan secara *prima facie* bahawa tertuduh mempunyai pemilikan sebenar dadah yang dipersoalkan. Dalam memutuskan sedemikian, beliau telah mendapati bahawa perayu mempunyai kawalan atau jagaan fizikal
I terhadap dadah tersebut setelah menerima keterangan bahawa perayu menunggang motosikal yang terlibat berseorangan dan beg

kain yang mengandungi dadah tersebut dijumpai dalam raga motosikal itu. Berkenaan dengan elemen pengetahuan, hakim perbicaraan telah bergantung kepada pernyataan beramaran perayu yang mengaku telah membeli ganja itu daripada seorang bernama Jamal. Di akhir kes pembelaan, hakim perbicaraan telah memutuskan perayu gagal mematahkan anggapan pengedaran di bawah perenggan 37(da) ADB setelah mendapati 'cerita tertuduh bahawa dia telah ditangkap sebaik sahaja keluar dari restoran yang disinggahinya dalam perjalanan selepas membeli alat ganti dan membaiki "crankcase" enjin itu tidak berbarangkali'.

[11] Dalam rayuan ini, peguam terpelajar perayu telah membangkitkan tiga alasan rayuan seperti berikut, iaitu:

(a) Kegagalan membacakan pertuduhan terhadap perayu pada permulaan perbicaraan.

(b) Kegagalan hakim perbicaraan menimbangkan bahagian pembebasan kenyataan beramaran perayu (the exculpatory part of the cautioned statement).

(c) Telah berlaku kelewatan dalam penyelesaian perbicaraan kes dan pembekalan alasan penghakiman.

[12] Kami akan mulakan dengan isu pertama dan diikuti dengan isu ketiga yang kami dapati hanya menyentuh tentang hal-hal yang berkaitan dengan prosedur dan perjalanan prosiding.

Sama Ada Berlaku Kegagalan Membacakan Pertuduhan

[13] Peguam terpelajar perayu menegaskan apabila perayu di hadapkan ke mahkamah untuk dibicarakan pada 25 Julai 2005, pertuduhan tidak pernah dibacakan dan dijelaskan kepadanya, dan perayu juga tidak pernah ditanya sama ada hendak mengaku salah atau memohon untuk dibicarakan sebagaimana dikehendaki di bawah s. 178(1) Kanun Tatacara Jenayah ("KTJ"). Menurut beliau kegagalan berbuat demikian adalah suatu luar aturan yang tidak boleh dipulihkan dan memudaratkan kes perayu.

[14] Kami mendapati isu yang dibangkitkan ini ternyata tidak berlandaskan kepada fakta sebenar sebagaimana yang jelas tercatat dalam nota prosiding kes ini. Berdasarkan kepada 'nota keterangan' yang dibekalkan kepada mahkamah ini, kami mendapati tarikh

permulaan perbicaraan kes adalah pada 2 November 2004 dan bukannya 25 Julai 2005. Nota keterangan pada 2 November 2004 tersebut, setakat yang relevan, berbunyi seperti berikut:

> TPR: Tuan Saiful Edris b. Zainuddun
>
> OKT hadir
>
> TPR mengemukakan izin dan rekuisisi dan pertuduhan.
>
> Pohon baca pertuduhan.
>
> Pertuduhan dibaca dan diterangkan kepada OKT.
>
> OKT faham pertuduhan. OKT tidak mengaku kesalahan dan minta dibicarakan.

[15] Oleh itu, adalah jelas daripada ekstrak nota keterangan tersebut di atas bahawa hakim perbicaraan telah mematuhi peruntukan s. 178(1) KTJ yang menghendaki pertuduhan dibacakan dan diterangkan kepada tertuduh pada permulaan perbicaraan. Tiada keperluan untuk membacakan dan menerangkan pertuduhan yang sama pada tarikh-tarikh perbicaraan yang selanjutnya.

Sama Ada Berlaku Kelewatan

[16] Peguam terpelajar perayu telah menarik perhatian mahkamah bahawa hakim perbicaraan telah mengambil masa lebih kurang satu tahun dua bulan untuk menyelesaikan pendengaran kes ini, dan seterusnya telah berlaku kelewatan selama tiga bulan lagi dalam penyediaan alasan penghakiman. Beliau menghujahkan kelewatan ini bukan sahaja suatu penyalahan proses tetapi juga telah menyebabkan kemudaratan dan ketidakadilan kepada kes perayu kerana, menurutnya, kelewatan itu telah mengaburi ingatan hakim perbicaraan hingga gagal menimbangkan dan menilai kandungan pernyataan beramaran perayu yang memihak kepadanya.

[17] Adalah tidak dipertikaikan bahawa perjalanan perbicaraan dari tarikh pemeriksaan saksi pendakwaan yang pertama (pada 25 Julai 2005) hingga ke tarikh pemeriksaan saksi tunggal pembelaan (pada 15 September 2006) telah memakan masa lebih kurang satu tahun dua bulan. Penghujahan pihak-pihak telah didengar dua minggu kemudian (pada 29 September 2006) dan keputusan di akhir perbicaraan telah diberikan kira-kira empat minggu selepas itu (pada 31 Oktober 2006). Alasan penghakiman telah disediakan kira-kira tujuh minggu kemudian.

[18] Keputusan-keputusan kehakiman jelas menunjukkan bahawa kelewatan dalam penyelesaian sesuatu kes atau membekalkan alasan penghakiman semata-mata tidak boleh dijadikan asas bagi mentaksahkan sesuatu prosiding atau membatalkan sesuatu sabitan. Bagi mewajarkan pembatalan sesuatu prosiding atau pengetepian sesuatu penghakiman atas mana-mana alasan ini, hendaklah ditunjukkan bahawa kelewatan itu adalah suatu kelewatan melampau, dan perayu telah terjejas atau terprejudis akibat kelewatan tersebut. Prejudis kepada perayu boleh ditunjukkan dalam beberapa bentuk seperti terdapatnya kemungkinan peninggalan di pihak hakim perbicaraan untuk bertindak terhadap fakta yang memihak kepadanya, atau jika dapat ditunjukkan bahawa kelewatan itu telah mengaburi ingatan hakim perbicaraan mengenai sesuatu fakta yang menyokong pembelaan tertuduh. (Lihat *Tan Hun Wah v. Public Prosecutor & Another Appeal* [1994] 2 CLJ 180, *Amathevelli Ramasamy v. PP* [2009] 3 CLJ 109).

[19] Dalam rayuan sekarang ini, pada pendapat kami tempoh satu tahun dua bulan yang diambil untuk menyelesaikan pendengaran kes ini bukanlah suatu kelewatan melampau selepas menimbangkan suatu prosiding bicara dalam bicara turut diadakan. Jika pun berlaku kelewatan sedemikian, kami mendapati pihak pembelaan telah gagal sama sekali untuk menunjukkan bagaimana ia telah memprejudiskan pembelaannya. Begitu juga, pada pendapat kami, dakwaan berlakunya kelewatan dalam penyediaan alasan penghakiman hingga telah mengaburi ingatan hakim perbicaraan tentang fakta yang memihak kepada perayu dalam pernyataan beramarannya juga tidak berasas. Perlu ditegaskan semula hakim perbicaraan hanya mengambil masa tujuh minggu untuk menyediakan alasan penghakimannya dari tarikh keputusan disampaikan. Kami akan membincangkan isu yang dibangkitkan mengenai percakapan beramaran perayu dalam alasan rayuan yang berikutan ini.

Kesan Pernyataan Beramaran Perayu

[20] Hakim perbicaraan telah menerima masuk sebagai keterangan percakapan beramaran perayu berikutan suatu bicara dalam bicara yang telah diadakan bagi maksud itu. Beliau berpuas hati bahawa tiada keraguan munasabah bahawa pernyataan itu telah diberikan hasil dorongan, ugutan atau janji atas alasan-alasan yang diberikannya. Pertamanya, hakim perbicaraan berpuas hati bahawa

amaran yang disebut dalam proviso (b) kepada subseksyen 37A(1) ADB telah diberikan sebelum pernyataan perayu dirakamkan. Kedua, beliau telah menolak dakwaan perayu bahawa dia telah dipukul dan didorong oleh anggota serbuan SBDB2, SBDB3 dan SBDB4 untuk memberikan pernyataan. Beliau telah menerima keterangan ketiga-tiga anggota serbuan itu bahawa mereka tidak lagi terlibat dengan perayu setelah perayu diserahkan kepada pegawai penyiasat (SP9) di IPD Petaling Jaya pada malam tangkapan 16 Jun 2003 sebelum perayu di bawa ke Balai Polis Puchong pada malam yang sama. Percakapan beramaran itu hanya dirakamkan oleh SP7 di Balai Polis Puchong dua hari kemudian pada 18 Jun 2003. Hakim perbicaraan turut menerima keterangan SBDB5 yang telah menafikan mengugut atau memukul perayu setelah mendapati dia hanya berada dengan perayu dalam masa yang singkat pada hari tangkapan dan hari pernyataan itu dirakamkan. Kami berpuas hati bahawa hakim perbicaraan telah membuat penilaian yang betul mengenai isu kesukarelaan berdasarkan keterangan yang ada di hadapan mahkamah.

[21] Bagaimanapun, pihak pembelaan tidak meneruskan dengan isu kesukarelaan ini di hadapan kami sebagaimana yang telah dibangkitkan di hadapan hakim perbicaraan. Malahan penghujahan peguam terpelajar perayu tertumpu kepada kandungan pernyataan itu sendiri yang dikatakannya adalah bersifat pembebasan (exculpatory in nature), dan dengan yang demikian telah mematahkan anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) ADB. Teks penuh bahagian percakapan beramaran yang dimaksudkan itu berbunyi seperti berikut:

S. Adakah kamu beli ganja itu daripada JAMAL?

J. Saya beli ganja itu daripada JAMAL dengan harga RM1,400 Saya beli pada 6/6/03 jam lebih kurang 4.30 petang di Chow Kit Wisma Safuan dekat stesen minyak SHELL.

S. Pernahkah kamu beli ganja daripada JAMAL sebelum kali terakhir kamu ditangkap?

J. Ya, sebanyak (3) kali.

S. Kenapa kamu membeli ganja itu?

J. Pasal busines saya teruk.

S. Adakah kamu menghisap ganja?

J. Ada. Saya hisap sudah lebih 10 tahun.

[22] Peguam terpelajar itu menegaskan bahawa pernyataan tersebut di atas dengan jelas menunjukkan perayu telah membeli dadah yang dipersoalkan itu untuk kegunaan sendiri, dan dengan yang demikian telah mematahkan anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) ADB. Sehubungan dengan itu beliau menghujahkan hakim perbicaraan telah tersilap di sisi undang-undang apabila gagal menimbangkan pernyataan pembebasan (exculpatory statement) perayu tersebut.

[23] Soalnya sama ada pernyataan perayu tersebut di atas merupakan suatu pernyataan pembebasan yang boleh diterima sebagai keterangan yang mencukupi bagi mematahkan anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) ADB. Kami telah mengamati keseluruhan pernyataan beramaran P28, khususnya petikan di atas, tetapi mendapati tiada apa-apa dalam kandungannya yang menunjukkan, atau menimbulkan inferens, bahawa perayu membeli dadah tersebut untuk kegunaannya sendiri. Jika diperhatikan, dalam menjawab soalan-soalan yang diajukan kepadanya, perayu sekadar menyatakan dia membeli dadah tersebut daripada Jamal, dan dia juga telah menghisap ganja lebih daripada sepuluh tahun. Perlu diingatkan bahawa pernyataan itu hanya dibuat pada menjawab dua soalan yang berasingan.

[24] Selanjutnya, kami juga mendapati isu yang dibangkitkan ini juga tidak konsisten dengan keterangan bersumpah perayu di mahkamah sebagaimana yang telah dinyatakan terdahulu. Oleh itu, pada pendapat kami, kegagalan hakim perbicaraan menimbangkan bahagian pernyataan beramaran yang dimaksudkan itu tidak sedikitpun mencacatkan penilaian hakim perbicaraan terhadap pembelaan perayu.

[25] Namun demikian, jika pun pernyataan tersebut membawa maksud sebagaimana yang dihujahkan oleh peguam terpelajar perayu, soal selanjutnya ialah sama ada pernyataan itu semata-mata boleh diterima bagi membuktikan pembelaan bahawa dadah tersebut dibeli untuk kegunaan sendiri. Dalam hal ini kami peka dengan keputusan Mahkamah Agung dalam kes *Cohen Lorraine Philis & Anor v. PP* [1989] 2 CLJ 956; [1989] 1 CLJ (Rep) 18 dan *Ng Chai Kem lwn. PP* [1994] 2 CLJ 593 bahawa keterangan yang menunjukkan seorang itu penagih dadah boleh diterima sebagai pembelaan untuk mematahkan anggapan undang-undang bahawa dia adalah pengedar dadah. Namun demikian, fakta kes

sekarang ini boleh dibezakan dengan kes-kes tersebut di atas kerana dalam kedua kes itu keterangan tertuduh tentang penglibatannya dengan dadah telah diberikan secara bersumpah di mahkamah berbanding dengan kes sekarang ini di mana pihak pembelaan hanya bergantung kepada keterangan dalam pernyataan beramaran perayu yang dibuat di luar mahkamah.

[26] Kesan atau pertimbangan yang boleh diberikan bagi sesuatu pernyataan pembebasan dalam prosiding jenayah telah banyak diperkatakan dan dibincangkan dalam keputusan-keputusan kehakiman. Mengenai pemakaian sesuatu pernyataan pembebasan di akhir kes pendakwaan, Augustine Paul JCA (beliau pada masa itu), pada menyampaikan keputusan Mahkamah Persekutuan dalam kes *Balachandran v. Public Prosecutor* [2005] 1 CLJ 85, telah berkata, di ms 91:

> … It is settled law that an exculpatory statement cannot form the basis of an order in favour of an accused person at the close of the case for the prosecution as the accused, not having given evidence at that stage, cannot rely on the statement without having been tested by cross-examination … .

[27] Dalam kes *PP v. Adetunji Adeleye Sule* [1993] 3 CLJ 113, hakim perbicaraan telah membebaskan dan melepaskan tertuduh kerana kesalahan mengedar dadah berbahaya di akhir kes pendakwaan berdasarkan tingkah lakunya pada masa beliau ditangkap, dan juga pernyataan pembebasan yang didapati dalam pernyataan beramarannya. Mahkamah Agung, dalam membenarkan rayuan pihak pendakwa, telah menyarankan bahawa pernyataan beramaran tertuduh itu (yang jika benar boleh membebaskannya dari tuduhan itu) tidak seharusnya menjadi 'bukti sebaliknya' yang mencukupi untuk mematahkan anggapan statutori yang ditimbulkan terhadapnya. Dalam kes itu Edgar Joseph Jr SCJ telah menyentuh nilai keterangan sedemikian dengan berkata, di ms 116:

> … we would add that if, and when, the respondent gives evidence to the same effect as his cautioned statement, he is entitled to take advantage of it and to point out that it is consistent with his evidence. Furthermore, as rightly pointed out in *R v. Donaldson*, a purely exculpatory statement made by the defendant out of court 'is evidence at the trial in that it is evidence that the defendant made the statement and of his reaction which is part of the general picture which the jury have to consider but it is not evidence of the facts stated …

[28] Dalam kes Singapura *Public Prosecutor v. Chan Kim Choi* [1988] 1 LNS 221, tertuduh telah dituduh kerana kesalahan membunuh. Di antara keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwa termasuklah pernyataan beramaran tertuduh. Di akhir kes pendakwaan, peguambela telah menghujahkan tiada kes untuk dijawab atas alasan pernyataan beramaran itu mencukupi untuk membuktikan kecualian am hak mempertahankan diri dan kecualian-kecualian lain di bawah s. 300 Kanun Keseksaan. Dalam kes ini mahkamah telah menolak penghujahan peguambela bahawa sesuatu pernyataan beramaran, jika diterima sebagai sebahagian kes pendakwaan, merupakan suatu bukti substantif mengenai kebenaran fakta yang dinyatakan di dalamnya.

[29] Jika diperhatikan dalam kes-kes yang disebut terdahulu, mahkamah telah menimbangkan kebolehterimaan dan kesan sesuatu pernyataan pembebasan di akhir kes pendakwaan. Ringkasnya, di peringkat itu suatu pernyataan sedemikian tidak boleh dijadikan asas bagi suatu perintah yang memihak kepada tertuduh kerana pernyataan itu masih belum diuji melalui pemeriksaan balas. Di peringkat pembelaan pula, sebagaimana yang telah disarankan oleh Edgar Joseph Jr SCJ dalam kes *PP v. Adetunji Sule, supra*, jika dan apabila seseorang tertuduh memberi keterangan yang sama kesan atau efeknya dengan pernyataan beramarannya, maka dia berhak memanfaatkannya dan menunjukkan bahawa pernyataan tersebut adalah konsisten dengan keterangannya. Bagaimanapun dalam rayuan sekarang ini, adalah jelas bahawa perayu, dalam keterangan bersumpahnya di mahkamah, telah memberi keterangan yang jauh menyimpang dari pernyataan beramarannya, termasuk pernyataan pembebasan yang dikatakan itu. Malahan, sebagaimana yang disebut terdahulu, perayu telah menafikan membawa beg kain yang mengandungi dadah yang dipersoalkan dalam raga motosikalnya. Atas pertimbangan tersebut di atas, kami mendapati hakim perbicaraan telah tidak tersilap atau tersalah arah apabila tidak menimbangkan keterangan yang dimaksudkan, jika pun ia terjumlah kepada suatu pernyataan pembebasan.

[30] Kami ingin menambah, dalam rayuan sekarang ini kami berpuas hati bahawa hakim perbicaraan telah dengan betul menilai keterangan saksi-saksi pendakwaan yang dengan jelas menimbulkan inferens bahawa perayu mempunyai milikan sebenar ke atas dadah yang dijumpai dalam raga motosikalnya. Fakta kes menunjukkan bahawa beg kain yang mengandungi dadah yang

A dipersoalkan itu berada dalam raga motosikal yang ditunggang oleh perayu dan boleh dilihat dari luar semasa dia ditahan. Dengan yang demikian jelas bahawa perayu mempunyai kawalan atau jagaan fizikal ke atas beg kain dan dadah yang terkandungan di dalamnya sebagaimana telah diputuskan oleh hakim perbicaraan.

B

[31] Kami juga mendapati hakim perbicaraan peka dengan prinsip bahawa kawalan atau jagaan fizikal semata tanpa pengetahuan tidaklah mencukupi bagi pembuktian milikan sebenar. Walaupun hakim perbicaraan telah bergantung kepada percakapan beramaran
C perayu bagi membuktikan pengetahuan perayu tentang dadah dalam beg kain itu, tetapi pada pendapat kami pengetahuan masih boleh dibuktikan secara terus melalui keterangan saksi-saksi pendakwaan.

D **[32]** Jika diperhatikan menurut keterangan SP5 apabila dia menahan perayu dan memperkenalkan dirinya polis "lelaki itu berada dalam keadaan terkejut dan takut dan meminta tolong" kepadanya. Dalam kes *Parlan bin Dadeh v PP* [2009] 1 CLJ 717, Mahkamah Persekutuan telah memutuskan bahawa kelakuan
E seseorang tertuduh yang nampak terperanjat atau terkejut apabila dihampiri oleh polis jelas menunjukkan hubungannya dengan dadah yang ada dalam milikan atau kawalannya, dan dengan yang demikian dia perlu memberikan penjelasan tentang kelakuannya sedemikian. Dalam kes *Mohd Zaiham Mislan v. PP* [2010] 1 CLJ
F 74, mahkamah mendapati rayuan oleh tertuduh agar tiada apa-apa tindakan diambil terhadapnya setelah dia ditanya sama ada terdapat ganja dalam keretanya, dan kelakuannya dalam keadaan gelisah, takut dan gementar apabila diarah membuka boot keretanya adalah fakta berkaitan dan tertuduh dikehendaki menjelaskan kelakuannya sedemikian.

G

[33] Begitu juga dalam kes sekarang ini, kami mendapati kelakuan perayu yang kelihatan takut dan terkejut serta meminta tolong kepada SP5 semasa dia menghampiri perayu dan memperkenalkan dirinya mempunyai hubungan terus dengan fakta berkaitan kerana
H dadah yang dipersoalkan dijumpai dalam raga motosikalnya, dan oleh itu dia mestilah menjelaskan kelakuannya itu. Namun, perayu telah gagal memberikan apa-apa penjelasan yang boleh diterima tentang kelakuan atau reaksinya itu. Justeru, suatu inferens boleh dibuat bahawa perayu mempunyai pengetahuan mengenai dadah
I yang berada dalam beg kain P21 tersebut.

[34] Setelah mendapati perayu mempunyai '*mens rea* possession' ke atas dadah yang dijumpai dalam raga motosikalnya dan dadah tersebut melebihi 200 gram, maka anggapan di bawah s. 37(da) ADB berbangkit. Dengan yang demikian beban terletak pada perayu untuk mematahkan anggapan itu berdasarkan imbangan kebarangkalian. Hakim perbicaraan mendapati perayu telah gagal mematahkan anggapan sedemikian berdasarkan keterangannya di mahkamah. Pertama, hakim perbicaraan telah menolak keterangan perayu bahawa dia telah diserbu ketika hendak keluar dari restoran selepas membeli minuman kerana beliau mendapati tiada kemungkinan bagi perayu meletakkan motosikalnya tanpa pengawasan di belakang restoran jika benar dia ada membawa alat-alat ganti dan 'crankcase' enjin yang baru dibaiki. Keduanya, menurut hakim perbicaraan jika benar "crankcase" enjin dan alat ganti itu ada dalam raga motosikal, kenapa kewujudan benda-benda itu tidak dibangkitkan dalam pemeriksaan balas saksi-saksi pendakwaan. Pada hemat kami, hakim perbicaraan telah membuat penilaian dan analisis yang betul dalam mempersoalkan kebenaran keterangan-keterangan yang telah diberikan oleh perayu itu.

[35] Atas alasan-alasan tersebut di atas, kami mendapati sabitan ke atas perayu adalah selamat. Dengan itu rayuan perayu adalah ditolak, dan sabitan dan hukuman terhadapnya adalah disahkan.